

Anna Peřinová, Ladislav Lábek a Zdeněk Wirth – přátelství i spolupráce.
Diplomová práce FF JU, České Budějovice 2011, 269 s. včetně příloh.

Posudek oponenta:

Paralelní životopisy bývají používány spíše ve výkladu velké politiky (viz Hitler – Stalin), ale jak ukazuje práce Anny Peřinové, mohou být zajímavé i u osobností vědy, přičemž v jejím případě jde o srovnání pražského vědce a plzeňského regionálního pracovníka, jež poutalo hluboké celoživotní přátelství. Nepochybně tu měla štěstí na jejich hodnotnou korespondenci, ovšem z celku práce je patrné, že diplomantka podnikla rozsáhlý archivní výzkum a navíc má bezpečnou oporu i v literatuře k tématu.

Srovnání jednotlivých etap jejich životů paralelně vedle sebe, včetně hodnocení jejich činnosti v dané době, považuji za šťastné řešení. Sledujeme tak působení dvou osobností od sklonku Rakousko-Uherska přes první Československou republiku až k éře „budování“ socialismu, přičemž je vidět i jejich vědecké zájmy, ale i pohnuté osudy za obou světových válek – nicméně za první světové války oba měli velké štěstí v tom, že se pohybovali spíše v zápolí než na frontě. Ona pestrost osudů jejich a jejich přátel je obdivuhodná – od odboje za protektorátu se tu dostáváme třeba i k procesům padesátých let.

Na druhé straně je vidět, že ony hektické politické změny někdy neumožnily dokončit ediční záměry obou autorů, byť jejich veřejná i literární činnost je i tak obsáhlá a záslužná.

Diplomantka nepochybně splnila úkoly, které si před sebe postavila, s erudicí, zajímavé jsou i přílohy, zejména výběrová edice korespondence obou protagonistů „příběhu“. Osvětlení přátelství Zdeňka Wirtha a Ladislava Lábka je zvládnuto s bravurou, při srovnání veřejné činnosti Lábka a Wirtha je nasnadě, že větší přínos práce bude spatřován při výkladu plzeňského spolkového života, jenž byl náplní spíše Lábkovou, zatímco Zdeněk Wirth (a Praha) je přece jen v širším povědomí badatelů.

Přes celkové jednoznačně kladné hodnocení diplomové práce se nemohu nezastavit u překlepů, jež přesto nepřesahují únosnou míru (včetně nedokončené věty

na s. 120). Je třeba zmínit i stylistickou rozkolísanost: někde autorka směřuje – snad pod vlivem pramenů – k archaizaci, jindy vytváří neologismy, nečekaná spojení (např. s. 49 – „seznámení Společnosti s veřejností...“ – není to spíše naopak?), u nichž je obtížné rozhodnout, zda jsou autorským záměrem či spíše neobratností nebo pouhým překlepem (již „podopora“ v poděkování – s. 7).

To však nemá v žádném případě zastínit, že jde o opravdu přínosnou práci, jež požadavky na diplomové práce výrazně překračuje. **Doporučuji** ji tudíž s velkým potěšením **k obhajobě a hodnotím stupněm výborně.**

Doc. PhDr. Bohumil Jiroušek, Dr.

České Budějovice 20. ledna 2011